Збаразька централізована бібліотечна система
Центральна бібліотека
Методично-бібліографічний відділ

Календар
знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2022 рік

Збараж – 2021

УДК 01(477.84)
К 17

Укладач: Н. Сенчишин,
провідний бібліограф методично-бібліографічного відділу;

Редактор: Т. Кульпа,
завідувач методично-бібліографічного відділу;

Комп'ютерний набір: Н. Сенчишин

Відповідальна за випуск: О. Бойко,
директор ЦБС.

К 17 **Календар знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2022 рік** [Текст] / Збараз. централіз. бібл. система, центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2021. – 55 с.

Видання містить інформацію про пам'ятні події краю та його видатних людей.

Адресується учителям, студентам, культурно-освітнім працівникам, а також усім, хто не байдужий до історії краю, його сьогодення, цікавиться і займається краєзнавством.

Електронну версію посібника розміщено на веб-сайті Збаразької ЦБС: http://www.zbarazh-library.com.ua/writen-date.html

УДК 01(477.84)
© Збаразька централізована бібліотечна система, 2021

Від упорядника

«Календар знаменних і пам’ятних дат Збаражчини на 2022 рік» подає інформацію про пам’ятні події краю, уродженців та видатних людей, чиї життя та діяльність пов’язані із Збаражчиною.

Посібник відкривається переліком основних ювілейних і пам’ятних дат року.

Матеріал систематизовано за чотирма розділами:

- **Збаразький літопис від сивої давнини.**
- **Перелік імен, що не увійшли до основного списку.**
- **Землі Збаразької славетні люди.**
- **Населені пункти Збаражчини.**

Збережена хронологічна послідовність, зокрема подається число, місяць (де можливо), найменування події, текстова довідка та бібліографія. Також додається список рекомендованої літератури, за допомогою якої було складено цей календар.

Розширити коло літератури цієї тематики допоможуть видання: «Література до знаменних і пам’ятних дат Тернопільщини на 2022 рік», краєзнавчі бібліографічні покажчики, списки та попереджувальні довідки, видані Тернопільською обласною універсальною науковою бібліотекою. Також для повнішого ознайомлення з життєвим і творчим шляхом видатних людей Збаражчини можна скористатися рекомендаційно-бібліографічними посібниками, виданими методично-бібліографічним відділом Збаразької ЦБС із серії «Наші славетні земляки», перелік яких вказано на сторінках цього календаря.

Добір матеріалу закінчено в лютому 2020 року.

Перелік основних ювілейних і пам'ятних дат року

Січень

155 років від дня народження *Бохенської Євгенії Іванівни* (03.01.1867 – 30.10.1944) – ***письменниці, фольклористки, педагога, громадсько-культурної діячки.***

60 років від дня народження *Кушнірук Зіни Антонівни* (05.01.1962) – ***журналістки, педагога.***

Лютий

120 років від дня народження *Лятуринської Оксани-Зінаїди Михайлівни* (01.02.1902 – 13.06.1970) – ***поетки, публіцистки, журналістки, художниці, скульпторки, фольклористки.***

Травень

80 років від дня народження *Кущака Ярослава Степановича* (04.05.1942 – 12.10.1971) – ***поета.***

Червень

145 років від дня народження *Будки Микити Михайловича* (07.06.1877 – 01.10.1949) – ***першого Єпископа УГКЦ в Канаді, Генерального Вікарія Митрополичої капітули у Львові, релігійного діяча.***

95 років від дня народження *Клима Андрія Васильовича* (22.06.1927 – 02.09.2016) – ***педагога, літератора, громадського діяча.***

Липень

45 років від дня народження *Горайського Юрія Володимировича* (31.07.1977 – 04.03.2016) – ***українського громадсько-політичного діяча, підприємця, військовика, стрільця-регулювальника комендантського відділення комендантського взводу комендантської роти, матроса 73-го морського центру спеціальних операцій. Героя України.***

Вересень

75 років від дня народження *Гонтарук Любові Романівни* (21.09.1947) – ***поетеси, педагога, прозаїка, перекладачки.***

80 років від дня народження *Шуплата Остапа Костянтиновича* (27.09.1942) – ***поета***.

150 років від дня народження *Роздольського Осипа Івановича* (29.09.1872 – 27.02.1945) – ***фольклориста, педагога, перекладача.***

Листопад

125 років від дня народження *Бабіївни Ганни Іллівни* ((02.(14) – 11.1897 – 02.08.1979) – ***актриси***.

Збаразький літопис від сивої давнини

992р.	Хрещення Волині і Галичини і запровадження християнства на Збаражчині як державної релігії.
1387 р.	Збараж захопила Польща
1392 р.	Литовський князь Вітовт стає володарем Великого Литовського князівства, до якого входив Збараж.
1558,1567,1572, 1588,1590,1594, 1612 рр.	Напади татар на Старозбаразьку фортецю.
1612 р.	На замовлення Христофора Збаразького італійський архітектор Вінченціо Скамоцці приїхав до Збаража, обрав місце і виготовив проект нового замку. Місцем під будову нової резиденції було визначено Замкову гору.
1627 р.	Помер Христофор Збаразький, Збараж перейшов у володіння його брата Юрія, який продовжує будівництво замку: зміцнив замкові укріплення, побудував зовнішні

мури, бастіони, заснував монастир оо. Бернардинів, біля нього збудував костел святого Юрія.

1627 р. Засновано в Збаражі римо-католицьку парафію.

1637 р. Оо. Бернардини перейшли у новозбудований монастир.

1657 р. Богдан Хмельницький висилає 30-ти тисячне військо Липень полковника Антона Ждановича на допомогу своєму союзникові – Семигородському князю Юрію Ракоцію. Мадяри і волохи йшли з козаками на Збараж. Але під Чорним Островом Ракоцій ганебно капітулював перед поляками.

1667 р. Військо гетьмана Петра Дорошенка разом з татаротурецьким військом здобули Збараж.

1886 р. Приїзд у Збараж Сестер Філіціянок, заснування польської захоронки (дитячого садочку).

1702 р. Луцький православний єпископ Діонісій Жабокрицький разом з цілою єпархією приступили до унії з Римом. Відтоді Збаражчина стала греко-католицькою.

1707 р. У Збаразькому замку побував Іван Мазепа з своїм військом. Тут відбулась зустріч царя Петра І, польського короля Августа ІІІ та українського гетьмана І. Мазепи.

1767 р При монастирі оо. Бернардинів почала працювати вища школа – Студіум риторики.

1772 р. Внаслідок першого поділу Польщі, Збараж в складі інших земель Галичини потрапив під владу Австрії.

1772 р.	Західна Україна включно із Збаражчиною входять в склад Польської держави. Боротьба проти окупантів.
1797 р.	Декретом австрійського цісаря Франца II Збаражу 12 вересня надано Магдибурське право, визначено границі міста, надано право судівництва, виборів, магістрату, дозвіл на оподаткування. Затверджено герб міста (постать святого Юрія, який вбиває дракона)
1867 р.	Збараж став повітовим містом. У той час у місті налічувалося 1690-1500 будинків, проживало 7048 чоловік. Повіт ділився на дві судові округи – Збаразьку і Новосільську.
1867 р.	Забруковано першу вулицю у місті.
1897 р.	Криваві Баденівські вибори. Кандидатом в посли до австрійського парламенту був обраний Іван Франко. Через різні махінації І. Франка не обрали послом, хоча збаражани проголосували за свого кандидата.
1897 р.	Пошкоджена пожежею Воскресенська церква міста.
1902 р.	Масові селянські страйки на Збаражчині.
1907 р.	Збаразький деканат нараховував 30 парафій, 32 священика, 31416 вірних.
1907 р.	Засновано повітову філію товариства «Сільський господар», яка багато зробила для піднесення культури хліборобства, покращення матеріального становища селянства.
1907 р.	На майдані перед магістратом відбулася велика демонстрація збаражан на честь першої Російської революції.

1907 р.	Згорів дах на Воскресенській церкві міста.
1917 р.	Губерніальним комісаром Галичини призначено вересень Дмитра Дорошенка. Відродження українського національного життя.
1922 р.	Спровадження польських колоністів на Збаражчині.
1922 р.	Збаражани бойкотують вибори до польського парламенту.
1922 р.	Відновив роботу осередок Українського Народного Демократичного Об'єднання (УНДО).
1922 р.	Іван Кульчицький і Володимир Гамаль відкрили в місті адвокатські канцелярії.
1927 р.	Відновив роботу хор «Просвіта» під керівництвом Ганни Герасимович-Когутової.
1932 р.	При читальні «Просвіта» організовано спортивні команди з футболу.
1932 р.	Засновано Союз Українок.
1932 р.	Перед Збаразьким магістратом відбулася демонстрація 24 лютого безробітних українців і поляків, які вимагали хліба і роботи. Українці вимагали рівних прав з поляками.
1942 р.	600 хворих і старих євреїв розстріляно по дорозі ЗбаражТернопіль.
1942 р.	Німці створили гетто у Збаражі, куди зігнали усе єврейське населення повіту.

1942-43 рр.	Наростання народного гніву проти німецьких і більшовицьких окупантів. Створюються осередки боротьби – партизанські загони.
1962 р.	Закриття в місті Успенської церкви.
1962 р.	Новий адміністративний поділ. Приєднання Лановецького й Вишневецького районів до Збаразького.
1972 р.	В с. Добриводи, де народився член Академії наук, фольклорист, вчений Осип Роздольський, відкрито меморіальну дошку
1972 р.	На стінах фортеці встановлено меморіальну дошку Нестору Морозенку.
1977 р.	Збараж відвідав письменник Олесь Гончар.
1982 р.	Почалася газифікація міста.
1982 р.	В Успенській церкві відкрито краєзнавчий музей. Першим директором призначено Войтину Петра Денисовича.
1987 р.	Збаразька середня школа ім. І. Франка перейшла в нове приміщення.
1992 р.	Вийшов в світ історико-краєзнавчий нарис «Морозенко» про корсунського полковника Нестора Морозенка. Автор – Малевич А. П.
1992 р.	Перезахоронення жертв сталінських репресій.
1992 р.	Створення осередків товариства «Просвіта» у селах району, і Молодих Просвіт при школах. Головою товариства обрано Малевича А. П.
1992 р. **1 листопада**	Відкриття пам’ятника І. Франку у Збаражі.

Перелік імен, що не увійшли в основний список

15 січня 1947 р. у с. Тарасівка Збаразького району народився ***Валеня Іван Юрійович*** – вчений, винахідник, громадський діяч. Закінчив Збаразьку СШ (1964 р.), Харківський авіаційний інститут імені М. Є. Жуковського (1970 р.). Працював інженером, старшим інженером, молодшим науковим співробітником, старшим науковим співробітником, завідуючим науково-дослідним відділом Харківського авіаційного інституту.

Народний депутат України (1990-94 рр.), заступник голови Комісії Верховної Ради України з питань Чорнобильської катастрофи. Голова партії Укр. нац. конгрес (2001-03 рр.). Від 1992 р. бере участь у програмі «Прапор України на вершинах світу», очолював експедиції на вершини Дхаулагірі (8167 м, 1994), Ама Даблам (6856 м, 1999), Еверест (8850 м, 2003; усі – в Непалі), Шишапангма (Тибет, 8012 м, 1996), Аконкагуа (Арґентина, 6950 м, 1997). Президент асоціації «Україна–Непал».
Входив до Народної Ради, фракції «Нова Україна».

Лауреат премії імені М. Островського в галузі науки і техніки. Кандидат технічних наук. Автор понад 100 наукових праць, а також винаходів, на багато з яких видані патенти у США, Німеччині, Італії, Японії та ін. країнах.

1 лютого 1947 р. у с. Синягівка Збаразького району народився ***Драган Орест Маркіянович*** – господарник, майстераматор декоративно-прикладного мистецтва. Орден «За заслуги» третього ступеня (2007 р.). Закінчив Львівський політехнічний інститут (1971 р.) та Нижньосаксонську академію менеджменту в м. Целле (Німеччина). Від 1972 р. – у ВО «Ватра»: інженер-технолог, майстер, начальник цеху, заступник начальника виробництва пускорегулювальних

апаратів, заступник тех. директора з підготовки виробництва, виконавчий директор-заступник голови правління; від 2004 р. – голова правління – генеральний директор ВАТ «Ватра». Займається різьбою по дереву, у доробку 33 маски і фігурки, спорудження міні-фортець із натурального різнокольорового каменю.

2 лютого 1887 р. у с. Шили Збаразького району народився ***Клим Григорій Іванович*** – педагог, військовик. Навчався в гімназії м. Збаража та українській учительській семінарії в м. Тернополі.

Учителював, згодом – директор народної школи у с. Лозівка Підволочиського району. Після закінчення Торгової академії у м. Відні (Австрія) працював у Львові в приватному банку, діяльний у товаристві «Просвіта» та інших українських товариствах. Під час Першої світової війни – старшина австрійської армії. У період ЗУНР – комендант Збаража, старшина окружної громади УГА в Тернополі, згодом – поручник в Армії УНР. Як сотник командував жандармською станицею біля м-ка (нині смт) Гусятин. Після поразки Українських визвольних змагань учителював у Лозівці, від 1935 р. – у Тернополі. 1939-41 рр. – інспектор облвно.

За інформацією Тернопільського енциклопедичного словника: «…24 червня 1941 року Григорія Івановича заарештували органи НКВС, етапований на Урал. Загинув в ув'язненні 24 жовтня 1942 року в м. Верхньоуральськ Челябінської області (нині РФ). Реабілітований в 1989 році.»

За інформацією із книги Андрія Клима «Історія однієї родини»: «…24 червня арештували Григорія і відразу долучили його до етапу таких же як він, найнебезпечніших політв'язнів, охопленого війною, репресивного режиму. Етап прямував зі Львова на схід. Енкаведисти боялись бомбардування, бо під час тривоги міг хтось втекти, а ще більше боялися наближення фронту, тому на етапному шляху під Вінницею вилучили із загалу найіменитіших політв'язнів, у тому числі Григорія, і розстріляли…»

10 лютого 1922 р. у с. Вищі Луб'янки Збаразького району народився ***Гаврилюк Іван Васильович*** (псевдо «Шум») – діяч ОУН. Від 1938 р. – член ОУН. Під час німецької окупації розгорнув широку підпільну мережу цієї організації. У 1946 - 47 рр. – районний провідник ОУН Збаражчини. 12 квітня 1947р. застрелився у криївці, коли її викрили емдебіти. Разом із ним загинули і І.Чепіль («Голуб»), М. Дячун («Когут»), М. Сулима. 1989 р. - їх останки перепоховали на Збаразькому цвинтарі.

20 березня 1862 р. у с. Добромірка Збаразького району народився ***Марцинюк Андрій*** (псевдо. Марцін Ян, Грицько Сумовитий та ін.) – громадсько-політичний діяч, літератор. Закінчив початкову школу, працював ковалем в родинному селі. Знайомство з І. Франком та Л. Мартовичем сприяло його зацікавленням і публікаціям у прогресивних виданнях Галичини: «Народ», «Хлібороб», «Радикал», «Громадський голос», «Літературно-науковий вісник». Автор гумористичних оповідань із селянського життя «Хитрі пута» (1891 р.), «Хлопські приятелі» (1896 р.), «Голодишні пироги», «Запомога» (обидва 1913 р.); 13 публіцистичних статей «Доля заступника громади», «З щасливого Поділля», «Причинки до пояснення еміграції» (всі 1890-1906 рр.) та ін. Помер А. Марцинюк 16 серпня 1938 року у рідному селі Добромірці, де й відбувся його величавий похорон.

29 березня 1957 р. у с. Новики Збаразького району народився ***Сухий Олексій Миколайович*** – вчений у галузі історії, педагог, Заслужений працівник освіти України. У 1979 році закінчив з відзнакою історичний факультет Львівського державного університету імені І. Франка (нині – Львівський національний університет ім. І.Франка). Після навчання був направлений на посаду вчителя історії СШ № 5 м. Дрогобича Львівської обл. У вересні 1980 р.

розпочав викладацьку діяльність у Львівському державному університеті імені І. Франка. З 1989 р. – доцент кафедри історії та етнографії України, з 1990 р. – член ради історичного факультету, з 1996 р. – вчений секретар спеціалізований вченої ради із захисту кандидатських дисертацій ЛНУ ім. Івана Франка. У 1990 – их рр. Олексій Сухий опублікував наукові розвідки з історії українського національного відродження у Галичині першої половини XIX ст., а також на тему етнонаціональних відносин та політичних рухів у галицькому краї другої половини XIX – початку XX ст., статті, присвячені національній просопографії. У 2004 р. в Інституті українознавства імені Івана Крип'якевича НАН України О. М. Сухий захистив докторську дисертацію на тему «Російський чинник у громадській думці та суспільно – політичному житті галицьких українців XIX – початку XX ст.». З 2005 р. – професор кафедри новітньої історії України ЛНУ імені Івана Франка. О. М. Сухий стажувався у відомих інституціях України та Польщі. У 1996 р. здійснив науково – методичне стажування у Лувенському католицькому університеті (Бельгія). Підсумком зв'язків з бельгійським науковим середовищем стало видання навчального посібника «Історія Бельгії» (2005 р.) а також наукове редагування перекладу монографії бельгійського вченого українського походження Романа Якемчука «Незалежність України». У червні 2008 р. взяв участь у VI Світовому конгресі вчених (м. Рим, Італія). У 2005 р. Міністерство національної освіти і спорту Республіки Польща нострифікувало український диплом доктора історичних наук Олексія Сухого і присвоїло йому наукове звання габілітованого доктора гуманітарних наук. З 2006 р. співпрацює як професор – викладач Гуманістичної академії імені Александра Ґейштора (м. Пултуськ, Польща), Вищої школи адміністрації (м. Бєльсько – Б'яла, Польща), Гуманістичної академії імені Болеслава Пруса (м. Варшава, Польща) та ін. Учасник міжнародних проектів. У рамках ґранту «Релігія у публічній сфері» (спільна праця вчених Польщі та України) опублікував книгу «Релігійні процеси на Львівщині в кінці 1980 – их – на початку 1990 – их рр.: суспільно-політична

сфера та міжконфесійні відносини» Є членом Наукового Товариства імені Шевченка в Україні, членом редакцій українських наукових журналів та зарубіжних видань, головою спеціалізованої вченої ради із захисту докторських та кандидатських дисертацій з історичних наук ЛНУ та імені Івана Франка та членом спеціалізованих учених рад інших наукових інституцій України та Польщі.

29 березня 1932 р. в селі Вищі Луб'янки Збаразького району народився ***Перчишин Ярослав Андрійович*** – громадсько-політичний діяч. У 1939 р. пішов у перший клас місцевої школи, на той час – польської. За період навчання влада змінювалась три рази, тому навчання то припинялось, то знову відновлювалось. У 1944 році закінчив шість класів і був змушений залишити навчання, щоб допомагати матері вести господарку, оскільки батько загинув на війні.

В 1950-51 рр. навчався на курсах механізаторів при Збаразькому МТС. В липні 1950 року поїхав працювати в Запорізьку область, будував залізничну колію Каховка-Федорівка. Восени 1952 року був призваний в лави радянської армії для проходження служби. Служив в льотних військах : спочатку в Білорусії, а пізніше в складі контингенту радянських військових військ в НДР. Демобілізувався в 1955 р. і в цьому ж році одружився. З грудня 1955 р. по жовтень 1964 р. працював механізатором в колгоспі «Більшовицька перемога». В жовтні 1964 року за антирадянську діяльність був арештований і засуджений до позбавлення волі строком на 10 років. Покарання відбував у Мордовській автономній республіці, в таборах суворого режиму 385/11, 385/19, а з 1972 року – на Уралі, станція Всесвятська. В таборі вчився у вечірній школі, в 1969 році отримав атестат. В листопаді 1974 року вийшов на волю і ще рік перебував під домашнім арештом. З 1975 р. працював слюсарем в колгоспі ім. Кірова, а з квітня 1975 р. перейшов на роботу у Збаразьке лісове господарство, де

пропрацював до грудня 1990 року. З січня 1991р. по березень 1992 року – відповідальний секретар Тернопільської обласної організації УХДП. З 1987 року брав активну участь у становленні незалежної України. В 1990 році був учасником першого з'їзду політв'язнів, що проходив у Ленінграді (Санкт-Петербург). 1990-1995 рр. – депутат Тернопільської обласної Ради народних депутатів по 44 округу. Був довіреною особою кандидатів в депутати до Верховної Ради України Дмитра Павличка, Михайла Ратушного, Олега Гуменюка. Член Конгресу українських націоналістів та Всеукраїнського братства ветеранів ОУН-УПА. За активну участь у розбудові самостійної України має численні нагороди Тернопільської ОДА та Збаразької РДА. В 1912 році нагороджений пам'ятною ювілейною медаллю «70 років УПА».

Помер 09 квітня 2021 року.

24 травня 1912 р. у м. Збараж народився ***Задойко Олекса*** – громадський діяч, меценат. Нагороджений золотою Шевченківською медаллю КУК (комітет українців Канади), був 14 активним у читальні «Просвіта» с. Базаринці Збаразького району, діяльний у Збаразькому народному домі, товариствах «Сокіл», «Рідна школа». Член Українського національного об'єднання (УНО). Від 1947 р. – в Канаді, від 1963 р. – секретар Об'єднання українців-збаражчан у Канаді, здійснив підготовчу роботу до видання 2-томника «Збаражчина». Після 1990 р. пожертвував 40 тисяч доларів у Фонд допомоги Україні при світовому конгресі вільних українців. Помер у 1990-их рр. у Канаді.

18 червня 1959 р. у с. Чумалі Збаразького району народився ***Дольний Тарас Васильович –*** спортсмен (біатлон), Майстер спорту СРСР міжнародного класу. Закінчив факультет фізичного виховання Тернопільського педагогічного інституту (нині ТДПУ). Володар Кубка СРСР (1982 р.) у гонці на 20 км., чемпіон Спартакіади народів СРСР (1986 р.) в естафеті, чемпіон Всесвітньої універсіади (1993 р.), 12 місце у зимових Олімпійських іграх у м. Ліллехамер (1984 р., Норвегія); 5 і 6 місця у естафетній гонці на чемпіонатах світу (1993, 1994 рр.), численні нагороди на міжнародних та

всеукраїнських змаганнях. Виступав за ФСТ «Колос». Працює на тренерській роботі, проживає в м. Тернополі.

1 серпня 1912 р. с. Новики Збаразького району народився ***Алиськевич Євген Гртгорович*** – священник. Навчався в гімназіях у містах Тернопіль та Львів, Львівській богословській академії (1932–1937 рр.) та медичному інституті (1947–1949 рр., нині Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького). 1937 р. – рукопокладений у сан священника. Душпастирював у селах Біла (церква святого Миколая) Тернопільського (1937–1942 рр.), Хренів Кам'янка-Бузького, Лисятичі Стрийського районів (1942–1947 рр., обидва – Львівської області). Згодом – у Тернополі; таємно виконував душпастирські обов'язки, за що Алиськевича переслідували органи МДБ. 2 березня 1950 р. заарештований; депортований у село Дюбіно Томської області (нині РФ). 1963 повернувся у Тернопіль. Працював у ЖЕКу № 2 та школі ДТСААФ (до 1972 р.), служив у підпільній УГКЦ в Білій. Помер 1980 року в м. Тернопіль.

2 серпня 1957 р. у м. Збаражі Тернопільської області народився ***Герасимюк Ілля Євгенович*** – український вчений-морфолог, громадський діяч. Доктор медичних наук (2006), професор (2006). Кращий винахідник Тернопільської області (2005). Член-кореспондент Міжнародної академії інтегративної антропології. Закінчив Збаразьку середню школу № 1 (1974) та лікувальний факультет Тернопільський медичний інститут (1980, нині університет).

Лікар у Тернопільській обласній клінічній лікарні (1980-1985); асистент кафедри оперативної хірургії і топографічної анатомії (від 1985), доцент (від 1993), від 2005 – директор навчально-наукового інституту морфології, водночас від 2006 – завідувач кафедри анатомії людини Тернопільського

державного медичного університету. Член Вченої ради вишу. Член Президії Тернопільського обласного осередку Конгресу української інтелігенції. Співзасновник і співголова Тернопільської обласної організації «За помісну Україну». Делегат Всеукраїнського форуму інтелігенції (2008).

Фундатор оригінального наукового напрямку – дослідження морфологічного стану кровоносних судин за різноманітних геодинамічних умов.

Автор понад 250 наукових публікацій; має понад 20 авторських свідоцтв і патентів на винаходи. Підготував 1 доктора і 12 кандидатів медичних наук.

Відзнаки:

- Почесна грамота МОЗ України (1997),
- Кращий винахідник Тернопільської області (2005)

26 вересня 1947 р. у с. Шили Збаразького району народився ***Пастушенко Роман Гнатович*** – краєзнавець, громадський діяч. Початкову школу закінчив у рідному селі. Згодом, до 8 класу, навчався у с. Лисичинцях Підволочиського району, 10 клас закінчив у м. Збаражі. Поступив у Львівський політехнічний інститут, який закінчив у 1976 р., здобувши спеціальність інженера-будівельника. Працював за фахом проектантом-будівельником в Тернопільських проектних інститутах (робота дуже подобалася). В 1991 р. змушений був залишити улюблену роботу, і поринув у громадську діяльність, бо вірилось в майбутнє Незалежної України і хотілося закласти міцний фундамент для її розбудови. Став активним членом Народного Руху України – працював в обласному штабі референдуму. Активний учасник Конгресу Української інтелігенції.

Автор історичних нарисів «Село моє..» (про с. Шили), у 1996 та 2014 рр.

На даний час на заслуженому відпочинку. Проживає з дружиною в м. Тернополі.

24 жовтня 1942 р. у с. Кобилля Збаразького району народився ***Хома Григорій Петрович*** – вчений-математик, доктор фізико-математичних наук, професор.

У 1965 р. закінчив Львівський державний університет імені І. Франка. Навчався в аспірантурі з 1988 по 1970 рік. Кандидатську дисертацію «Про застосування принципу усереднення до гіперболічних систем першого порядку і гіперболічних рівнянь m-го порядку» захистив у 1970 р., докторську – «Конструктивні методи дослідження періодичних вирішень хвильових рівнянь» – у 1987 р.

Працював на факультеті з 1960 по 1996 рр. Впродовж 1985 – 1992 рр. – завідувач кафедри математичного аналізу. 1990 – 1995 рр. – декан фізико-математичного факультету ТДПІ.

У 1970 – 1996 рр. працював у Тернопільському державному педагогічному інституті на посадах асистента, доцента (1974 – 1988 рр.), професора (1988 – 1996 рр.). Завідував кафедрою математичного аналізу (1985 – 1992 рр.), працював деканом фізико-математичного факультету (1990 – 1995 рр.) ТДПІ.

З 1996 р. – професор кафедри вищої математики Тернопільського національного економічного університету.

Опублікував 102 наукові праці. Підготував двох кандидатів фізико-математичних наук.

1 липня 2019 року відійшов у вічність Григорій Петрович Хома.

Землі Збаразької славетні люди

3 січня

155 років від дня народження ***Бохенської Євгенії Іванівни*** (03.01.1867 – 30.10.1944) – письменниці, фольклористки, педагога, громадсько-культурної діячки.

Євгенія Бохенська народилася 3 січня 1867 року в селі Красносільці Збаразького району в сім'ї священника (за іншими джерелами у самому Збаражі).

В другій половині XIX століття вихідці з родини Бохенських працювали в Збаражі та в інших містах Галичини педагогами, лікарями, адвокатами, священиками.

У Збаражі зберігся родинний будинок Бохенських у провулку між вулицями Лесі Українки і Довгою.

Початкову школу Євгенія закінчила у рідному селі. Потім навчалася в Тернопільській учительській семінарії, яку закінчила в 1884 році. Після закінчення педагогічної практики, з 1885 по 1944 роки працювала вчителькою в селі Красносільці а потім у селах на Станіславщині (нині Івано-Франківщина), у місті Яворові на Львівщині та інших місцях.

Майже шість десятиліть навчала Бохенська сільських дітей, здобувши заслужену славу однієї з найкращих вчительок Галичини. Уроки Євгенії Бохенської були надзвичайно цікаві. Одночасно з педагогічною роботою вона зайнялася і літературною діяльністю.

На формування світогляду та переконань Євгенії Бохенської мав чималий вплив Іван Франко, з яким вона перебувала у творчих та дружніх взаєминах від середини 80-х років і до кінця його життя.

Великий поет прагнув схилити Бохенську до наукової літературної праці. Тим самим хотів, щоб вона сповна зрозуміла свої здібності та знання.

Євгенія Бохенська мала честь бути не просто знайомою Каменяра, а й відвідувати і підтримувати його під час великої недуги у Львові.

Друкуватись Є. Бохенська почала з 1884 року в журналі «Зоря», де були опубліковані її вірші «Літа мої молоденькі» і «Пусти мене, мамцю», створені за фольклорними мотивами. В наступні роки побачили світ вірш «Дівчина і рута» (журнал «Дзвінок», 1893), психологічні етюди з життя селян «Запомога» (Літературно-науковий вісник, 1903), учнівської молоді – цикл «Зі споминів семінаристки» (Літературно-науковий вісник, 1906), інтелігенції «Тихі драми»: І. «Лист»; ІІ. «По дорозі» (Літературно-науковий вісник, 1900), дітей-сиріт «Святий Николай», «Мариня», («Дзвінок», 1890), а також оповідання «Хочу докучити тобі» (Літературно-науковий вісник, 1901), «Целбес», «Чужа кров» (Літературно-науковий вісник, 1903).

ЇЇ сучасники твердили, що такі ж спогади письменниця готувала про І. Франка та В. Гнатюка.

Бохенська мала також нагоду спілкуватися з Михайлом Грушевським, у тісних творчих взаєминах перебувала з М. Коцюбинським, В. Стефаником, Г. Хоткевичем, А. Крушельницьким, М. Деркач. Тобто, вона мала про що розповісти людям у своїх творах.

Особливо тісними були зв’язки Є. Бохенської з В. Гнатюком. Вона пильно стежила за його науковою діяльністю, одержувала від нього книги, надсилала йому фольклорні, етнографічні та літературно-художні матеріали тощо.

Євгенія Бохенська залишила у спадок також записи пісенного фольклору, прислів’їв, приказок, загадок. На їх основі були створені перші вірші письменниці, у яких

проступала її громадська позиція. Для віршів, новел, оповідань Євгенії Бохенської характерний національний колорит. Глибокі знання з історії, культури, побуту, образність мислення авторки ставлять її твори в ряд читабельних.

Євгенії Бохенській належать також переспіви з творів польських поетів Адама Асника «Сонце і сирота» та Теофіла Ленартовича «Люби землю рідненьку».

На жаль, майже весь особистий архів письменниці пропав під час Другої світової війни. Деяка частина її творчих рукописів зберігається у відділі рукописів Львівської наукової бібліотеки імені Василя Стефаника Академії Наук України.

Останні роки Євгенія Бохенська жила самотньо, без сім'ї і близької родини в селі Голешів Жидачівського району на Львівщині, де й померла 30 жовтня 1944 року.

*****

«Свій слід у рідному письменстві» (до 140-річчя від дня народж. Євгенії Бохенської) [Текст]: попередж. довідка / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від.; уклад. Т. Кульпа. – Збараж: [б.в.], 2007.

130 років від дня народження Євгенії Іванівни Бохенської (3.01.1867-30.10.1944) – української письменниці [Текст] // Література до знаменних і пам'ятних дат Тернопільщини на 1997 рік: бібліогр. покажч. / Упр. культури Терноп. облдержадмін., Терноп. обл. універс. наук. б-ка; уклад. Н. К. Іванко. – Тернопіль, 1996. – С. 12-13.

140 років від дня народження Євгенії Іванівни Бохенської (3.01.1867-30.10.1944) – української письменниці [Текст] // Література до знаменних і пам'ятних дат Тернопільщини на 2007 рік: бібліогр. покажч. / Упр. культ. Терноп. облдержадмін; Терноп. обл. універс. наук. б-ка; уклад. М. В. Друневич. – Тернопіль, 2006. – С. 20-22.

145 років від дня народження Бохенської Євгенії Іванівни (03.01.1867 - 30.10.1944) – письменниці, фольклористки, педагога, громадсько-культурної діячки [Текст] // Календар знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2012 рік / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2011. – С. 16-17.

Бохенська Євгенія Іванівна [Текст] // Літературна Збаражчина: реком. бібліогр. покажч. / Терноп. обл. від-ня Всеукр. громад. орг. «Укр. бібл. асоц.», Збараз. централіз. бібл. система; уклад.: Н. Сенчишин, В. Радовська; ред. Т. Кульпа; вступ. сл. П. Сороки. – Тернопіль, 2017. – С. 8-15.

Бохенська Євгенія Іванівна – українська письменниця [Текст] // Українська Радянська Енциклопедія. – Київ, 1988. – Т. 1. – С. 225-226.

Бохенська Євгенія Іванівна – українська письменниця, педагог, публіцист [Текст] // Українська журналістика в іменах. – Львів, 2000. – С. 31.

Дем'ян, Г. Бохенська Євгенія Іванівна – письменниця, фольклористка, педагог, громадсько-культурна діячка [Текст] / Г. Дем'ян, о. Р. Сливка // Тернопільський Енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2004. – Т. 1: А-Й. – С. 180: фотогр.

Сильна й висока душа [Текст]: реком. бібліогр. посіб. / Збараз. централіз. бібл. система. метод.-бібліогр. від.: уклад. Т. Кульпа. – Збараж: [б.в.], 2012. – 17 с.

Ткачов, С. Бохенська Євгенія (3 січня 1867 – 30 жовтня 1944) – укр. поетеса, прозаїк [Текст] / С. Ткачов, В. Ханас // 250 імен на карті Тернопілля: Польсько-Українські відносини. – Тернопіль, 1996. – С. 11.

*****

Бохенська Євгенія Іванівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki-БохенськаЄвгенія_Іванівна, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 04. 02. 2021.

Бохенська Євгенія Іванівна [Електронний ресурс] // Енциклопедія сучасної України. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2004. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=37468, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 04. 02. 2021.

Євгенія Бохенська (1867) [Електронний ресурс] // CALENDARIUM Український Календар. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], [?] – Режим доступу: http://www.calendarium.com.ua/ua/-ievgeniya_bohenska, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 04. 02. 2021.

5 січня

60 років від дня народження ***Кушнірук Зіни Антонівни*** (05.01.1962) – журналістки, редактора.

Зіна Антонівна Кушнірук народилася 5 січня 1962 року в селі Великих Вікнинах нині Тернопільського району Тернопільської області. Закінчила філологічний факультет Тернопільського педагогічного інституту (1983, нині національний університет).

У 1984–1995 рр. – в редакції обасної газети «Вільне життя». Від 1995 р. – оглядач, завідувачка відділу редакції газети «Свобода», ведуча сторінки «Гніздечко». У 2007–2013 рр. – редактор газети «Свобода». Від 2013 – головний редактор газети «Наш день». Власний кореспондент медичної газети України «Ваше здоров'я». Автор численних публікацій у всеукраїнських виданнях.

Медаль – «Нестор-літописець» (2001, всеукраїнський конкурс регіональних засобів масової інформації, м. Київ). Переможець творчого конкурсу «Журналіст року» за 2001–2002 (2002, м. Київ). Заслужений журналіст України (2003 р.), «Людина року – 2009» на Тернопільщині.

*****

Грещук, Г. Кушнірук Зіна Антонівна – [Текст] / Г. Грещук // Тернопільський Енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2005. – Т. 2: К-О. – С. 307-308: фотогр.

55 років від дня народження Кушнірук Зіни Антонівни (05.01.1962) – журналістки, редактора [Текст] // Календар знаменних і пам’ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С. 20-21.

*****

ZINA KUSNIRUK = Зіна Антонівна Кушнірук [Електронний ресурс] // PEOPLE PILL. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], [?]. – Режим доступу: https://peoplepill.com/people/zina-kushniruk, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр., англ. – Опис зроблено 04. 04. 2021.
Зіна Кушнірук [Електронний ресурс] // Тернопільська енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2018. – Режим доступу: https://ternopedia.te.ua/index.php/Зіна_Кушнірук, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 04. 02. 2021.
Кушнірук Зіна Антонівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/-Кушнірук_Зіна_Антонівна, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 04. 02. 2021.

1 лютого

120 років від дня народження *Лятуринської Оксани-Зінаїди Михайлівни* (01.02.1902 – 13.06.1970) – поетки, публіцистки, журналістки, художниці, скульпторки, фольклористки.

Оксана Михайлівна Лятуринська народилася 1 лютого 1902 року в мальовничій місцевості Південно-Західної Волині, неподалік колишнього містечка Старий Олексинець Кременецького повіту на хуторі Ліс (нині село Хоми Збаразького району Тернопільської області) у багатодітній сім'ї. Михайло Лятуринський походив із старовинного французького роду Ля-Тур, що осів в Україні після 1812 року. Мати Ганна Іванівна

Верке – з родини німецьких колоністів, які мали маєток поблизу Костополя. В сім'ї не спілкувалися українською. Тож перші уроки української – з контактів із хутірськими дітьми, із залюбленості в українську народну обрядовість, із зачарованості волинською природою. Контактуючи з дітьми українських родин, Оксана самотужки опанувала українську мову, що стала для неї рідною та відкрила шлях до вершин української поезії.

Початкову освіту Оксана здобула у волосному центрі Старий Олексинець. Продовжила навчання в Острозі у жіночій гімназії графа Блудова. Перший поетичний твір «В Альпах» написала в восьмирічному віці, але він не зберігся. Малювати ж почала з шести літ.

У 1918-1920-х роках Лятуринська навчається в Кременецькій українській гімназії ім. І. Стешенка. Збереглися класні журнали, табелі успішності, інші документи у Державному архіві Тернопільської області. Прізвище Ксені Лятуринської значиться під числом 28. Канікули вона проводила на хуторі. У вільні години віршувала. До нас дійшли її поезії «Мамі», «Волошки», «Весна 1918 року».

Коли дівчині минуло вісімнадцять, батько, людина твердої вдачі, вирішив видати доньку за багатого, але нелюбого парубка. На знак протесту вільнолюбива Оксана покинула батьківський хутір і пішки взимку, подолавши 50 кілометрів, подалася до старшої сестри Антоніни, яка жила неподалік Кременця. Зібравши гроші, виїжджає до Німеччини, а згодом перебирається до Праги. Активно включається в громадське і культурне життя української еміграції. Співпрацює в Союзі українок. Знайомиться з поетами-емігрантами Євгеном Маланюком, Олексою Стефановичем, Оленою Телігою і Олегом Ольжичем. У 1926 році О. Лятуринська закінчує українську гімназію, а потім вступає на філософський факультет Карлового університету. У Празі вона також здобуває фах скульптора у Високій мистецько-промисловій школі та українській студії пластичного мистецтва, бере уроки малювання у відомих професорів. Тоді ж її вірші часто з'являються у тогочасних часописах. Скромна, вимоглива до

поетичного слова, Оксана тривалий час не наважувалась видати свої твори окремою книжкою. Перша збірка «Гусла» вийшла друком 1938 року, коли авторці виповнилося 36 років. До збірки увійшло 49 віршів, значна частина яких присвячена героїці милого краю, незабутній Волині. Через три роки у Празі вийшла друга книжка «Княжа емаль», присвячена пам'яті Юрія Дарагана, найстаршого із представників Празької школи, який рано помер від туберкульозу.

Празький період життя і творчості О. Лятуринської був чи не найплідніший, тут, окрім поетичної творчості, вона активно працювала на мистецькій ниві – і як скульптор, і як портретист. Ця тендітна жінка уславилася своїми роботами на весь світ, беручи участь у багатьох виставках у різних столицях Європи і Америки. Скульптурні роботи О. Лятуринської привернули увагу багатьох мистецтвознавців. Їй імпонувала праця над скульптурним зображенням звірів, особливо ведмедів і ведмежат. Вона створила скульптурні портрети. Т. Шевченка, С. Петлюри, Є. Коновальця та інших. Працювала над виготовленням надгробків, зокрема для вояків УНР та УГА, а ще в її доробку є галерея живописних портретів П. Дорошенка, І. Мазепи, Б. Хмельницького та ін. і дуже шкода, що її роботи майже не вціліли через бурі Другої світової війни. Саме в ці роки вона бідувала, бо не була практична у житті. У Празі потрапила під бомбардування американської авіації і почала глухнути.

У 1946-1949 роках О. Лятуринська опинилася у таборах для переміщених осіб. В цей період вона стає членом Мистецького Українського Руху, який було створено за ініціативою У. Самчука, Ю. Шевельова та ін.

З кінця 1949-го О. Лятуринська за сприяння професора О. Грановського, її земляка з Волині, живе у США, спочатку в Нью-Йорку, згодом переїжджає до м. Міннеаполіса, штат Міннесота. Тут вона прожила двадцять років, які були нелегкими. Письменниця зовсім втратила слух, додались інші хвороби, через стан здоров'я вона не могла творчо працювати. В одному з її листів читаємо: «Чи сприймете, коли скажу: занадто мені дорога скульптура, щоб партачити її будь-як.

Треба їй, як і кожному мистецтву, віддаватись сповна, «жити» нею, щоб могти дати щось творче, інакше пощо б».

Все ж у 50-60-х роках вийшло кілька поетичних збірок О. Лятуринської – «Княжа емаль» (1955), до якої увійшли дві перші збірки, а також нова, «Веселка»; збірка «Бедрик» з віршами для дітей. Протягом цих років поетеса працювала над книгою «Туга», яка, на жаль, так і залишилася в рукописі.

Померла О. Лятуринська 13 червня 1970 року у Міннеаполісі. ЇЇ останки перевезли до українського пантеону в Бавн-Бруку, що у штаті Нью-Джерсі, і там поховали поруч із могилою Євгена Маланюка.

Крім вже згаданих книжок, а також збірки новел «Материнки» (1946), що вийшли друком за життя О. Лятуринської, після смерті були надруковані ще чотири книжки поетеси. Це «Ягілка» (1971), «Зібрані твори» (1983), «Великодній передзвін: писанки і поезії» (1986) і, нарешті, перша в Україні збірка для дітей «Знаю казку» (1995).

Творча спадщина Оксани Лятуринської нині в Архіві Української вільної академії наук, що у Нью-Йорку. У музеї Українського мистецтва зберігають шиті її руками українські ляльки, деякі мистецькі твори. В Кременецькому музеї експоновано низку матеріалів про поетесу, зокрема перші видання творів «Гусла» та «Княжа емаль», кілька її фотопортретів, писанки мисткині, знімок пам’ятника у Бавн-Бруку, статті про її творчий доробок.

*****

115 років від дня народження Лятуринської Оксани-Зінаїди Михайлівни [Текст] // Календар знаменних і пам’ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С. 21-27.

Княгиня української духовності [Текст]: реком.-бібліогр. посіб./ Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2007. – 14 с.

Лятуринська Оксана [Текст] // Літературна Збаражчина: реком. бібліогр. покажч. / Терноп. обл. від-ня Всеукр. громад. орг. «Укр. бібл. асоц.», Збараз. централіз. бібл. система; уклад.: Н. Сенчишин,

В. Радовська; ред. Т. Кульпа; вступ. сл. П. Сороки. – Тернопіль, 2017. – С. 114-123.

Оксана Лятуринська (1902-1970) [Текст] // Вони прославили наш край: реком.-бібліогр. посіб. / уклад. Л. Марченко. – Тернопіль, 1996. – С.48-49.

Оксана Лятуринська. Поетеса, скульптор [Текст] // Визначні постаті Тернопілля: бібліогр. зб. / уклад. О. Бенч, В. Троян. – Київ, 2003. – С.131-132.

Оліфіренко, С. Лятуринська Оксана [Текст]: [біогр.] / С. Оліфрієнко // Оліфіренко, С. М. Універсальний літературний словник-довідник / С. М. Оліфіренко, В. В. Оліфіренко. – Донецьк, 2008. – С. 219.

Пащук, І. Лятуринська Оксана Михайлівна [Текст] / І. Пащук // Пащук, І.. Літературно-краєзнавча енциклопедія Рівненщини / Іван, Пащук. – Рівне, 2005. – С. 112.

Талант, народжений у Хомах [Текст]: реком.-бібліогр. посіб./ Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від. ; уклад. Н. Сенчишин, ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2012. – 17 с.

Чернихівський, Г. Лятуринська Оксана-Зінаїда Михайлівна (01.02.(19.01)1902 х. Ліс, нині с. Хоми Збараз. р-ну – 13.06.1970 м. Міннеаполіс, шт. Нью-Джерсі США) – поетка, публіцистка, журналістка, художниця, скульпторка, фольклористка [Текст] Г. Чернихівський // Тернопільський енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2005. – Т.2 К – О. – С.420: фотогр.

*****

Бібліотечні проєкти / Літературна карта / Збаразький район / Оксана Лятуринська [Електронний ресурс] // Тернопільська обласна бібліотека для дітей. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], [?]. – Режим доступу: http://odb.te.ua/1414, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 10. 02. 2021.

Лятуринська Оксана біографія [Електронний ресурс] // Українська літературна газета. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: https://litgazeta.com.ua/biohrafiya-korotko/laturinska-oksana-biografia/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 10. 02. 2021.

Лятуринська Оксана Михайлівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/-Лятуринська_Оксана_Михайлівна, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 10. 02. 2021.

Пам'яті Оксани Лятуринської [Електронний ресурс] // Державний історико-культурний заповідник міста Острога. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: https://ostrohcastle.com.ua/pam-yati-oksany-lyaturynskoyi/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 10. 02. 2021.
Сьогодні – 119 років від дня народження української письменниці й мисткині Оксани Лятуринської [Електронний ресурс] // Укрінформ. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: https://www.ukrinform.ua/rubric-diaspora/3182192-sogodni-119-rokiv-vid-dna-narodzenna-ukrainskoi-pismennici-j-mistkini-oksani-laturinskoi.html, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 10. 02. 2021.

4 травня

80 років від дня народження *Кущака Ярослава Степановича* (04.05.1942 – 12.10.1971) – поета.

Ярослав Степанович Кущак народився 4 травня 1942 року в селі Люблинець Новий, Любачівського повіту Ряшівської області (Польща).

10 жовтня 1945 року сім'я Кущаків потрапила під депортацію і 20 листопада вони прибули на Збаразьку залізничну станцію, а згодом поселились у с. Залужжя.

У 1951 році помирає батько родини, а згодом до однієї біди приходить інша – Ярослав захворів на ревматизм, який дав ускладнення на серце. У 13 років він дає згоду на проведення операції, яку проводив в Києві відомий всьому світові хірург Амосов. Як йому не було важко, але він не втрачає оптимізму, бореться з недугою днями і ночами. Та хвороба прогресує і у 1965 році Я. Кущак їде у Київ на другу операцію.

На жаль і ця операція не дала позитивного результату. Він більшість днів і ночей перебував на лікарняному ліжку. Багато читав і писав свої власні вірші, а згодом вступив до Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка на факультет іноземних мов. Одночасно пише вірші і пісні, друкується в обласній і районній періодиці. Багато читає, його улюбленими були книги Т. Шевченка, І. Франка, Л. Українки, Б. Демкова.

Знаючи, що не довгий вік йому судився, він все ж не падає духом. Коли його запитували, навіщо так себе мучить читанням і писанням, Ярослав відповідав: «Мене не буде, але буде жити моя поезія і в ній житиму я».

Останні дні свого короткого, але бурхливого життя він провів в обласній лікарні Тернополя з підключеними апаратами. Йому пропонували робити ще одну операцію, але він вже не дав на неї згоди, сказавши: «Я її вже не витримаю».

12 жовтня 1971 року став для нього фатальним. Попрощавшись з ріднею, друзями, товаришами, з білим світом… відійшов у вічність.

*****

75 років від дня народження Кущака Ярослава Степановича [Текст] // Календар знаменних і пам’ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С. 27-29.

Кущак Ярослав [Текст] // Літературна Збаражчина: реком. бібліогр. покажч. / Терноп. обл. від-ня Всеукр. громад. орг. «Укр. бібл. асоц.», Збараз. централіз. бібл. система; уклад.: Н. Сенчишин, В. Радовська; ред. Т. Кульпа; вступ. сл. П. Сороки. – Тернопіль, 2017. – С. 112-114.

Кущак Ярослав Степанович [Текст] // Література землі Збаразької / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин, ред. Т. Кульпа – Збараж, 2005. – С. 34-35.

Політ з перебитим крилом: Ярослав Кущак [Текст]: із неопублікованих поезій / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від.; упоряд. Т. Кульпа – Збараж, 2020. – 77 с.

*****

Кущак Ярослав Степанович [Електронний ресурс] // Тернопільщина: регіональний інформаційний портал. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: https://irp.te.ua/kushhak-yaroslav-stepanovy-ch/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 10. 02. 2021.

7 червня

145 років від дня народження ***Будки Микити Михайловича*** (07.06.1877 – 01.10.1949) – Першого Єпископа УГКЦ в Канаді, Генерального Вікарія Митрополичої Капітули у Львові, релігійного діяча.

Микита Михайлович Будка народився 7 червня 1877 року в селі Добромірка (Збаразький повіт, Королівство Галичини і Володимирії, Австро-Угорська імперія, нині Збаразький район, Тернопільська область, Україна) у селянській родині.

Початкову освіту здобув у рідному селі, згодом навчався у Першій класичній гімназії в Тернополі, яку закінчив у 1897 р. з відзнакою. Був вихователем дітей князя П. Сапіги в с. Більче-Золоте (нині Борщівського району). 1902 р. у Відні відбував військову службу. Вивчав право у Львівському університеті, богослов'я у Львівській Духовній семінарії та в Університеті «Канізіанум» (Інсбрук, Австрія). Потім здобув ступінь доктора богослов'я у Віденському університеті Під час студій (1907 р.) організував філію австрійського Товариства св. Рафаїла для охорони українських емігрантів з Галичини та Буковини: працював у цій організації п'ять років.

Після закінчення теологічних студій у Відні та Інсбруці отримав 14 жовтня 1905 року священичі свячення з рук митрополита Андрея Шептицького.

Був префектом Духовної семінарії у Львові, радником подружнього трибуналу та референтом імміграційних справ, засновником і редактором місячника «Емігрант» (1910-1912). Опікувався українськими емігрантами в Австрії, Німеччині, Бразилії, Аргентині, Канаді та Боснії. 15 липня 1912 року Папою Пієм XI призначений єпископом для українців-

католиків у Канаді й титулярним єпископом Патари. В Канаді він організував активну душпастирську діяльність та заклав основу для подальшого розвитку української греко-католицької митрополії. Єпископська хіротонія відбулася у Львові 13 жовтня 1912 р. (за іншими даними 14 жовтня).

Засновує в Канаді гуртожитки для української молоді. За час перебування в Канаді організовував парафії, будував церкви і школи, засновував бурси: імені Митрополита Андрея Шептицького в Сен-Боніфас (Манітоба) та імені Тараса Шевченка в Едмонтоні (Альберта); Дівочу академію Пресвятого Серця Христового в Йорктоні (Саскачеван), притулки для сиріт (у селах Мондер й Айтуна), народні доми, осередки «Просвіти», допомогові товариства, започаткував часопис «Канадійський Українець», видав молитовник, боровся проти сектантства. У 1913 р. організував Собор, на якому затверджено правила Русько-Католицької Церкви в Канаді. У 1918 р. прийняв канадське громадянство. Того ж року організував два просвітньо-фермерських з'їзди, а в 1919-у заснував Українську Народну Раду у Вінніпезі. У 1924 році в Йорктоні скликає перший собор греко-католицького духовенства. В 1927 році подав у відставку з посади правлячого єпископа, за ним було збережено титул почесного єпископа.

У 1928 р. через погіршення здоров'я повертається в Україну, та стає Генеральним Вікарієм Митрополичої Капітули у Львові. Займається відновленням санктуарію Богородиці в Зарваниці.

11 квітня 1945 року Никита Будка разом з іншими єпископами Української греко-католицької церкви арештований більшовицькою владою. Його звинувачено в тому, що він викладав у підпільній семінарії, відправляв в 1939 р. панахиди жертвам більшовицького терору, агітував за відокремлення України від СРСР. Засуджений до 8 років таборів особливого режиму і призначив відбування терміну ув'язнення в Казахстані.

Помер 1 жовтня 1949 р. «від серцевого нападу» у таборі Караганди, у віці 72 років. Місце поховання – невідоме, хоч відомо, що воно знаходилось на одному із цвинтарів Карлагу,

біля села Каражар. Але, хоча мешканці села нічого не знають і нічого не чули про табірний цвинтар, врешті-решт з'ясувалося, що він був на тому місці, де сьогодні розміщена свиноферма.

Обряд беатифікації відбувся 27 червня 2001 р. у м. Львові під час Святої Літургії у візантійському обряді за участі Івана Павла II.

*****

140 років від дня народження Будки Никити (7.06.1877 – 1.10.1949) – Першого Єпископа УГКЦ в Канаді, Генерального Вікарія Митрополичої Каппітули у Львові, релігійного діяча [Текст] // Календар знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; упоряд. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С. 30-33.

7 червня 130 років від дня народження Будки Никити (7.06.1877 – 1.10.1949) – релігійного діяча, першого українського єпископа у Канаді [Текст] // Література до знаменних і пам'ятних дат Тернопільщини на 2007 рік: бібліогр. список / уклад. В. Друневич; ред. В. Моліцька. – Тернопіль, 2006. – С. 64.

Будка Микита (1877-1949) – церковний діяч, доктор богословія [Текст] // Енциклопедія Українознавства / під ред. В. Кубійовича. – Львів, 1993. – Т. 1. – С. 184.

Будка Микита [Текст] // Землі Збаразької славетні імена / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від; уклад.: Н. Сенчишин, Т. Кульпа, Л. Буряк. – Збараж, 2019. – С.5-9.

Будка Микита [Текст] // Пишаюся селом своїм, його людьми, його красою: село Добромірка: реком. бібліогр. посіб. / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від. ; уклад. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2020. – С. 11-16.

Будка Микита Михайлович [Текст] // Видатні люди Збаражчини : інформ. дов. / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від. ; уклад. Т. Кульпа. – Збараж, 2013. – С. 8-9.

Будка Никита – релігійний діяч [Текст] //«Журавлина» книга: Тернопільська українська західна діаспора: Слов. імен. А – Ї / упор.-ред. Б. Мельничук, Х. Мельничук. – Тернопіль, 1999. – Ч. 1. – С. 75-76.

Владика Никита Будка : до 140-річчя від дня народження [Текст]: попереджув. дов. / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від; уклад. Т. Кульпа. – Збараж, 2017. – 20 с.

Головин, Б. Будка Никита (Микита) Михайлович (17.06.1877 с. Добромірка, нині Збараз. р-ну – 01.10.1949 м. Караганда, нині

Казахстан) – релігійний діяч [Текст] Б. Головин, М. Комариця // Тернопільський енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2004. – Т.1 А – Й. – С.194: фотогр.

Микита Будка [Текст] // Мученики за віру Христову: бібліогр. нарис / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; упоряд. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2010. – С. 11-15: фотогр.

Мовчан, О. М. Будка Никита [Текст] / О. М. Будка // Енциклопедія історії України : у 10 т. / редкол.: В. А. Смолій (голова) [та ін.] ; Інститут історії України НАН України. – Київ, 2003. – Т. 1 : А - В. – С. 390. – 688 с. : іл.

Творець краси духовної : до 130-річчя від дня народження Микити Будки [Текст]: бібліогр. дов. / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; уклад. Т. Кульпа. – Збараж, 2007.

*****

Будка Никита [Електронний ресурс] // Енциклопедія сучасної України. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2004. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=36541, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 12. 02. 2021.

Никита (Будка) [Електронний ресурс] // Вікіпедія: вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Никита_(Будка), вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 12. 02. 2021.

Святий Микита Будка [Електронний ресурс] // Туринська плащаниця Христа – Shroud of Turin – Sindone di Torino. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2018. – Режим доступу: https://www.shroud.com.ua/svyati-ukrayiny/svyatyj-mykyta-budka/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 12. 02. 2021.

22 червня

95 років від дня народження ***Клима Андрія Васильовича*** (22.06.1927 – 02.09.2016) – педагога, літератора, громадського діяча.

Андрій Васильович Клим народився 22 червня 1927 р. в с. Шили на Збаражчині. У 1941-1944 рр., навчався у Тернопільській українській гімназії, поступив у юнацтво ОУН, пройшов політичну підготовку і вишкіл. Закінчив Новосільську середню школу, працював учителем Яцовецької, потім Шельпаківської початкових шкіл. Заочно закінчив Кременецьке педучилище. Після першого курсу Кременецького учительського інституту був переведений у Верещаківську семирічну школу. Через 2 місяці після проведених обшуків був оголошений «ворогом народу». Переховувався, багато читав, писав, віршував, у 1947-1949 рр. навчався на філологічному факультеті Львівського університету ім. І. Франка.

Уникаючи чергового арешту, з вересня 1949 по квітень 1950 вчителював у Коропецькій середній школі, організував драмгурток, розгорнув просвітницьку роботу. У квітні попереджений про можливість арешту, повернувся у Збараж, а в серпні 1950-го перевівся на заочне навчання в університеті, пройшов сесію.

На початку вересня 1950 р. завідувач райвно Петро Войтина призначив Андрія Клима заступником директора вечірньої школи. Потім – СШ №1, директором заочної середньої школи. У Збаражі утворив і очолив драмгурток, організував змішаний хор, танцювальний колектив, технічний гурток по підготовці шоферів, дванадцять років підряд очолював райком профспілки працівників освіти. Вистачало й часу на письменство.

З 1966 по 1972 рр працював у Тернополі інспектором, завідувачем Тернопільського районного відділу освіти.У 1990-ті рр. був членом Координаційної ради національно-патріотичних сил Тернопільського району, головою обласного учительського страйкому, депутатом, заступником голови Тернопільської районної ради.

Восени 1995 р. обраний головою Проводу обласної організації Конгресу української інтелігенції. На установчому з'їзді КУІту обраний членом його Національної Ради, членом Президії, водночас очолював обласне товариство «Україна-Світ», що займається зв'язками з українцями за межами України.

Твори: «Дорога до Вифлеєму», «Карби літ», «Історія однієї родини», «Розмова чотирьох», «Інтелігенція. Нація. Державність».

Був довіреною особою на парламентських виборах у Левка Крупи, Георгія Петрука-Попика, Дмитра Павличка, Ярослава Джоджика, Івана Драча, президентських – у Віктора Ющенка. Працював помічником народного депутата Івана Драча.

Помер 2 вересня 2016 року. Похований у м. Тернопіль.

*****

22 червня 90 років від дня народження Клима Андрія Васильовича [Текст] // Календар знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від; уклад. Н. Сенчишин, ред. Т. Кульпа – Збараж, 2016. – С. 33-39.: фотогр.

Головин, Б. Клим Андрій Васильович (22.06.1927 с. Шили, нині Збараз. р-ну) – педагог, літератор, громадський діяч [Текст] / Б. Головин, І. Дем'янова // Тернопільський Енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2005. – Т. 2: К-О. – С. 83-84: фотогр.

«Доля моя з Україною злита»: 90 р. від дня народж. Андрія Клима [Текст]: бібліогр. дов. / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин. – Збараж, 2017. – 14с.

Клим Андрій (педагог, громадський діяч, письменник) [Текст] // Пишаюся селом своїм, його людьми, його красою: село Шили / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від; уклад. Н. Сенчишин, ред. Т. Кульпа – Збараж, 2020. – С. 7-9.: фотогр.

Клим Андрій [Текст] // Літературна Збаражчина : реком. бібліогр. посіб. / Терноп. обл. від-ня Всеукр. громад. орг. «Укр. бібл. асоц.», Збараз. централіз. бібл. система; уклад.: Н. Сенчишин, В. Радовська; ред. Т. Кульпа; вступ. сл. П. Сороки. – Збараж, 2017. – С. 101–108 : фотогр.

*****

Його життя – уже історія [Електронний ресурс]: на 90 році життя, перестало битись серце знаного в області громадсько-політичного діяча Андрія Клима // НОВА Тернопільська газета. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], [2016]. – Режим доступу: http://nova.te.ua/statti/jogo-zhyttya-uzhe-istoriya/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 15.02. 2021.
Клим Андрій Васильович [Електронний ресурс] // Тернопільщина: регіональний інформаційний портал. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: https://irp.te.ua/kly-m-andrij-vasy-l-ovy-ch/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 15.02. 2021.
Помер тернопільський громадський діяч і педагог Андрій Клим [Електронний ресурс] // 20 хвилин. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2016. – Режим доступу: https://te.20minut.ua/lyudi/pomer-ternopilskiy-gromadskiy-diyach-i-pedagog-andriy-klim-10540165.html, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 15.02. 2021.

31 липня

45 років від дня народження Горайського Юрія Володимировича (31.07.1977 – 04.03.2016) – ***українського громадсько-політичного діяча, підприємця, військовика,. Героя України.***

Юрій Володимирович Горайський народився 31 липня 1977 року у селі Біла Тернопільського району Тернопільської області. Проживав разом із батьками у Тернополі. Займався плаванням у Тернопільській дитячо-юнацькій спортивній школі № 2. Закінчив Тернопільську фізико-математичну гімназію (з 1996 року – Тернопільська українська гімназія імені Івана Франка), потім – Тернопільську

академію народного господарства (у 2005-2006 роках – Тернопільський державний економічний університет, у 2006-2020 роках – Тернопільський національний економічний університет, з 2020 року – Західноукраїнський національний університет), де здобув вищу економічну освіту.

Займався аграрним бізнесом у Збаразькому районі Тернопільської області. У 2004 році був активним учасником Помаранчевої революції. У 2014 році під час Революції Гідності приймав активну участь у створені самооборони міста Збараж "Народна дружина", яка була дуже активною і забезпечувала порядок в районі.

У травні 2014 року за квотою партії УДАР призначений головою Збаразької районної державної адміністрації, хоча не був членом цієї політичної партії. Протягом 11 місяців своєї роботи на цій посаді відновив роботу Зарубинського спиртзаводу, який після 15-річного простою почав свою діяльність, навіть не як спиртзавод, а як завод з переобладнанням на виробництво біоетанолу, біопалива; відкрив дитячі садочки у селах Залісці та Синява, другу групу у садочку в селі Бутин та селищі міського типу Вишнівець; замінив на енергозберігаючі вікна, двері в дошкільних навчальних закладах, школах, медичних закладах, закладах культури; замінив ряд теплотрас, покрівель дахів, котлів на альтернативні види палива; відремонтував ряд доріг, зокрема на вулиці Грушевського в місті Збаражі, дорогу у селищі Вишнівець, у селі Бутин; забезпечив добротними приміщеннями та ремонтами дорослу і дитячу Вишнівецькі бібліотеки. Також, як волонтер, активно допомагав військовим у зоні проведення антитерористичної операції.

21 квітня 2015 року розпорядженням Президента України був звільнений з посади голови Збаразької районної державної адміністрації. Через тиждень після звільнення добровольцем вирушив на захист суверенітету та територіальної цілісності України. З травня по вересень 2015 року служив у секторі "М" під Маріуполем.

У січні 2016 року підписав контракт на військову службу і був скерований для проходження подальшої служби на посаду

стрільця-регулювальника комендантського відділення комендантського взводу комендантської роти 73-го морського центру спеціальних операцій – частини спеціальної розвідки Військово-Морських Сил Збройних Сил України, яка дислокується у місті Очаків Миколаївської області, військова частина А1594.

4 березня 2016 року під час розвідки на Маріупольському напрямку передовий дозор "морських котиків", у складі якого був солдат Ю. В. Горайський вийшов на висоту в районі міста Докучаєвська Донецької області, де наштовхнувся на диверсійно-розвідувальну групу російських бойовиків. Передовий дозор вступив у ближній бій, завадивши противнику несподівано вдарити по усій групі. Основна частина розвідувальної групи 73-го морського центру спеціальних операцій прийшла на допомогу та вступила у бій, згодом підійшли підрозділи 72-ї окремої механізованої бригади. У тому бою ворожа диверсійно-розвідувальна група була знищена, противник втратив до 30 бойовиків, але під час ближнього бою Ю. В. Горайський отримав смертельні поранення і помер на місці. Похований у місті Збараж Тернопільської області.

Указом Президента України Володимира Зеленського № 395/2020 від 15 вересня 2020 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові солдату Юрію Володимировичу Горайському посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка".

.Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (08.04.2016, посмертно, за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі).

19 серпня 2016 року рішенням сесії Тернопільської міської ради Юрію Горайському присвоєно звання "Почесний громадянин міста Тернополя" (посмертно). 4 березня 2018 року у Тернополі на фасаді будівлі Тернопільської дитячо-юнацької спортивної школи № 2 (вулиця Князя Острозького № 16), де Герой займався плаванням, йому було відкрито меморіальну дошку.

11.03.2016 р. звання "Почесний громадянин міста Збаража" (посмертно) присвоєно жителю м. Збараж, ***Горайському Юрію Володимировичу***, за незламність духу у відстоюванні національної ідеї, героїзм і самопожертву під час проведення антитерористичної операції на Сході України, який віддав своє життя в ім’я вільної незалежної України.

*****

Горайський Юрій [Текст] // Землі Збаразької славетні імена / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від; уклад.: Н. Сенчишин, Т. Кульпа, Л. Буряк. – Збараж, 2019. – С.74-76.

Юрій Володимирович Горайський [Текст]: інформ.-бібліогр. посіб. // Біль навік запікся і застиг: воїни АТО – наші земляки / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від; упоряд. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С.8-11.

*****

Горайський Юрій Володимирович [Електронний ресурс] // Вікіпедія: вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/-Горайський_Юрій_Володимирович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 16. 02. 2021.

Горайський Юрій Володимирович [Електронний ресурс] // Герої України. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], [?]. – Режим доступу: http://www.ukrgeroes.com.ua/GorayskyYuV.html, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 16. 02. 2021.

Горайський Юрій Володимирович [Електронний ресурс] // Книга пам'яті полеглих за Україну. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], [?]. – Режим доступу: http://memorybook.org.ua/4/-goraysky.htm, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 16. 02. 2021.
Горайський Юрій Володимирович [Електронний ресурс] // Тернопільщина: регіональний інформаційний портал. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2016. – Режим доступу: https://irp.te.ua/gorajs-ky-j-yurij-volody-my-rovy-ch/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 16.03. 2021.

21 вересня

75 років від дня народження *Гонтарук Любові Романівни* (21.09.1947) – поетки, педагога, прозаїка, перекладачки.

Любов Романівна Гонтарук народилася в селі Великий Кунинець Збаразького району Тернопільської області, навчалась у Великокунинецькій восьмирічній та Горинській середній школах. Закінчила Тернопільський державний університет за спеціальністю «Біологія. Хімія» (1966 – 1972) та Університет ідеологічних кадрів (1979 – 1981).

Працювала педагогом Збаразької санаторної школи-інтернату (1969 – 1996).

З 1996 року і по сьогодні на творчій роботі.

Лауреат Міжнародної Італійської премії «Між словом і нескінченністю» (2016), ДИПЛО-МУ Міжнародного конкурсу гумористичного твору «Що робить папірець» (2018) та ВІДЗНАКИ Кабінету міністрів України, з присудження премії

ім.Олеся Гончара (2019), ЛАУРЕАТ міжнародного конкурсу: "Коли наблизитися..." (2020), ДИПЛОМ Крайової премії імені Лесі Українки Всеукраїнського обєднання "Український клуб" (2021).

Член Національної Спілки письменників України з 1999 року, автор 43 прозових та поетичних книжок.

Нині живе і працює в Києві.

Творчість: Джерело : поезії, 1992; Білий день : поезії, 1993; Сім хвилин : поезії, 1994; Подив, 1995; Над Гніздною : поезії, 1996, Вибране, 1997; Червоний кінь: поезії, 1999; Ксенія : поезії. — Тернопіль, 2003, Самотнє літо : поезії, 2004; Моя софія : лірика, 2005; Ніколи більше : поезії, 2006; Напередодні : поезії, 2007; Антологія любові: поезії, 2007; Колір любові : поезії, 2008; Ріка любові : поезії. — Тернопіль, 2008; Млин : роман, 2009; Слово : роман, 2009; Підкова : роман, 2010; Жива вощина : лірика, 2010; Щоб щаслива була! : док. проза, 2011; Іскри жар-птиці : афоризми, 2011; Код Нібіру : роман, 2011; Криниця : роман, 2012; Пізня вишня : новели, 2012; Ключ від раю : роман, 2012; На віддалі… : роман, 2013; Сапфо : поеми, 2013; Серце навстіж : лірика. — Київ, 2013; Я їх любив. : поема, 2014; Іскри жар-птиці-2: аф., 2014; Час у вигляді круга, 2014; Лицарі звитяги: лірика, 2015; ГЕРБ-АРІЙ: ф. роздуми, 2015; Я маленька липка, 2016; Оповесні : лірика, 2016; Я – війна: роман, 2017, Вона : новели, 2017; Сироп кероба: роман, 2018; Одна: повели, 2018; Л. Українка: Сторінки кохання, 2019; Я -- ЛЮБОВ: лірика, 2019; Зелений чай: Новели --Тернопіль. 2019.

*****

70 років від дня народження Гонтарук Любові Романівни – (21.09.1947) – поетки, педагога, прозаїка, перекладачки [Текст] // Календар знаменних і пам’ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; упоряд. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С. 42-44.

Гонтарук Любов [Текст] // Літературна Збаражчина : реком. бібліогр. посіб. / Терноп. обл. від-ня Всеукр. громад. орг. «Укр. бібл. асоц.», Збараз. централіз. бібл. система; уклад.: Н. Сенчишин, В. Радовська; ред. Т. Кульпа; вступ. сл. П. Сороки. – Збараж, 2017. – С. 34-44 : фотогр.

Гонтарук Любов [Текст]: [біогр., бібліогр.] // Література землі Збаразької: бібліогр. посіб. / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-

бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин, В. Радовська; ред. Т. Кульпа. – Вип. 3. – Збараж, 2015. – С.16-21.
Гонтарук Любов Романівна [Текст] // Література землі Збаразької: бібліогр. покаж. / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від., упоряд. М. Дем'янюк. – Вип. 1.– Збараж, 1995. – С. 16.
Гонтарук Любов Романівна [Текст] // Література землі Збаразької: бібліогр. посіб. / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від., упоряд. Н. Сенчишин. – Вип. 2. – Збараж, 2005. – С. 24-26.
Гонтарук Любов Романівна [Текст] // Тернопільський Енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2004. – Т. 1. А-Й. – С. 389.
Гонтарук Любов Романівна. Поетеса [Текст] // Літературна Тернопільщина: бібліогр. покажч. / упоряд. М. Іванко. – Тернопіль, 1992. – С. 15-16.
Любов Гонтарук [Текст]: [біогр.] // Письменники Тернопілля. Члени Національної спілки письменників України: бібліогр. довід. – Тернопіль, 2010. – С. 29: фотогр.

*****

Гонтарук Любов [Електронний ресурс]: [життєвий та творчий шлях] // Київська обласна бібліотека для юнацтва. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: https://www.kobu.kiev.ua/гонтарук-любов/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 17. 02. 2021.
Гонтарук Любов Романівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія: вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/-Гонтарук_Любов_Романівна, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 17. 02. 2021.
Гонтарук Любов Романівна [Електронний ресурс] // Тернопільщина: регіональний інформаційний портал. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2013. – Режим доступу: https://irp.te.ua/2013-01-17-10-52-41/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 17.02. 2021.
Гонтарук Любов Романівна [Електронний ресурс]: [огляд творчості] // Наукова бібліотека ТНПУ ім. В. Гнатюка. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], [?]. – Режим доступу: http://library.tnpu.edu.ua/index.php/351-nauk/donors-2021/individuals-21/3704-hontaruk-liubov-romanivna, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 17. 02. 2021.

27 вересня

80 років від дня народження ***Шуплата Остапа Костянтиновича*** (27.09.1942) – поета.

Шуплат Остап Костянтинович народився 27 вересня 1942 року в містечку Порохник (Польща). 1945 року під час операції «Вісла» родина Шуплатів була насильно депортована в Україну, і поселена на Збаражчині в селі Капустинецький Ліс, де і здобув початкову освіту, до восьмого класу навчався в с. Красносільці, а повну середню здобув в м. Збараж. Закінчив Чернівецький економічний та Львівський радіотехнічний технікуми. Працював на заводі «Квантор» м. Збаража.

О. Шуплат – поет різноплановий. Працює у багатьох жанрах: ліриці, гуморі, дитячій літературі.

Остап Костянтинович Шуплат – кандидат у майстри спорту з шахів, багаторазовий чемпіон Збаразького району, призер чемпіонату Тернопільської області з шахів, член Тернопільського шахово-шашкового клубу «Авангард». Він опублікував близько 300 шахових задач. Друкувався у газетах не лише Тернопілля, а й Києва, Москви, Риги, Фінляндії та США.

На даний час проживає в Одесі, пише вірші для дітей.

*****

75 років від дня народження Шуплата Остапа Костянтиновича – (27.09.1942) – поета [Текст] // Календар знаменних і пам’ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; упоряд. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С. 45-46.

Шуплат Остап [Текст] // Літературна Збаражчина : реком. бібліогр. посіб. / Терноп. обл. від-ня Всеукр. громад. орг. «Укр. бібл. асоц.», Збараз. централіз. бібл. система; уклад.: Н. Сенчишин, В. Радовська; ред. Т. Кульпа; вступ. сл. П. Сороки. – Збараж, 2017. – С. 195-197 : фотогр.

Шуплат Остап Костянтинович [Текст]: [біогр., бібліогр.] // Література землі Збаразької: бібліогр. посіб. / Збараз. центр. бібл.

система, метод.-бібліогр. від.; упоряд. М. Дем'янюк. – Збараж, 1995. – С.23-24.

Шуплат Остап Костянтинович [Текст]: [біогр., бібліогр.] // Письменники Збаражчини – дітям: бібліогр. покажч. / Збараз. центр. бібл. систем., метод.-бібліогр. від.; уклад. Т. Кульпа. – Збараж, 2006. – С. 14.

*****

Шуплат Остап Костянтинович [Електронний ресурс] // Тернопільщина: регіональний інформаційний портал. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: https://irp.te.ua/shuplat-ostap-kostyanty-novy-ch/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 17.02. 2021.

29 вересня

150 років від дня народження *Роздольського Осипа Івановича* (29.09.1872 – 27.02.1945) – фольклориста, педагога, перекладача.

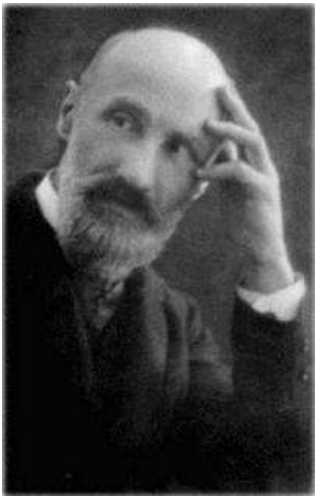

Осип Іванович Роздольський народився 29 вересня 1872 року в селі Доброводах Збаразького повіту Австро-Угорської монархії в родині пароха місцевої церкви о. Івана Роздольського. Крім Осипа в родині Роздольських було ще семеро дітей — Нікон, Ксенофонт, Онуфрій, Михайло, Костянтин, Данило та Марія. 1875 року батько отримав роботу на новій парафії, тож довелося лишити рідні Доброводи та переїхати в село Берлин, що на Бродівщині, де й минуло його дитинство.

Навчався у Бродівській державній гімназії імені кронпринца Рудольфа, яку закінчив у липні 1890 року. Закінчив Львівську духовну семінарію УГКЦ та 1894 р. вступив на філологічний факультет Львівського університету. Від 1897 року викладав у гімназіях Коломиї, Перемишля та Львова (тут викладав давньогрецьку та латину). Він перекладав класичну грецьку літературу на українську, а українські твори на німецьку. У той час Осип Роздольський збирав фольклорно-етнографічні матеріали у селах Галичини та часто виїжджав на Східну Україну.

Під час перебування на Чернігівщині, у червні 1914 року, Роздольського застала Перша світова війна. Його, як підданого Австро-Угорщини було відправлено на тимчасове поселення до Уральську, пізніше до Симбірську та лише по закінченні війни у 1918 році він зміг повернутися до Львова. У 1926 році його обрано членом Етнографічної комісії Всеукраїнської Академії наук у Києві, від 1930 р. він – дійсний член Наукового товариства імені Шевченка у Львові.

1939 року став старшим науковим співробітником Львівської філії Академії наук України, керував кількома фольклорними експедиціями на Львівщині.

Осип Роздольський помер 27 лютого 1945 року та похований на Личаківському цвинтарі (поле № 2) у Львові.

Довідкові факти.

Найбільше у доробкові Осипа Роздольського займають записи українських пісень, казок, легенд та переказів. Він один з перших у світовому народознавстві почав записувати мелодії пісень на фонограф, що мало велике значення для збереження багатоголосся українського народу.

У квітні 1900 року Осип Роздольський уперше в Галичині для запису народних мелодій використав фонограф, ставши водночас й піонером застосовування звукозаписувальної техніки для фронтально–систематичного, широкомасштабного документування народних наспівів у Центрально-Східній Європі.

1901 року Осип Роздольський перебував на Тернопільщині у селах Лисівці, Добрівляни, Печорній, Торському, де збирав матеріал для збірника «Галицько-руські мелодії». Розшифровку мелодій та редагування нотного матеріалу зробив Станіслав Людкевич. Антологія О. Роздольського – С. Людкевича охоплювала 59 сіл Лемківщини, Волині, Західного Поділля та налічувала понад півтори тисячі зразків пісенного фольклору різних за жанром та тематикою.

*****

145 років від дня народження Роздольського Осипа Івановича – (29.09.1872 – 27.02.1945) – фольклориста, педагога, перекладача [Текст] // Календар знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; упоряд. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С. 46-50.

Головин, Б. Роздольський Осип Іванович (29.09.1872 с. Доброводи, нині Збараз. р-ну – 27.02.1945, м. Львів) – фольклорист, педагог, перекладач [Текст] / Б. Головин, Б. Пиндус // Тернопільський енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2008. – Т.3 П – Я. – С.188-189: фотогр.

Збирач перлин народних : до 135-річчя від дня народження Осипа Роздольського [Текст]: бібліогр. дов. / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від. ; уклад. Т. Кульпа. – Збараж, 2007.

Роздольський Осип [Текст] // Землі Збаразької славетні імена / Збараз. центр. бібл. сист., центр. б-ка, метод.-бібліогр. від; уклад.: Н. Сенчишин, Т. Кульпа, Л. Буряк. – Збараж, 2019. – С.157-161.

Роздольський Осип Іванович (29.09. 1872 – 27. 02.1945) – у,країнський фольклорист, педагог і перекладач [Текст] // УРЕ. – 2-е вид. – Київ, 1983. – Т.9. – С. 430.

Роздольський Осип Іванович [Текст] // Видатні люди Збаражчини : інформ. дов. / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від. ; упоряд. Т. Кульпа. – Збараж, 2013. – С.63-64.

Роздольський Осип Іванович [Текст] // Календар знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин, ред. Т. Кульпа – Збараж, 2016. – С. 46-50: фотогр.

Смоляк, О. Осип Роздольський (1872 – 1945) – фольклорист, етнограф, перекладач [Текст] / О. Смоляк // Визначні постаті Тернополя : біогр. зб. / уклад. О. Бенч, В. Троян. – Київ, 2003. – С. 161 – 162.

*****

Роздольський Осип Іванович. Збирач перлин народних [Електронний ресурс] // Тернопільщина: регіональний інформаційний портал. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2011. – Режим доступу: https://irp.te.ua/2011-09-19-07-51-40/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 18. 02. 2021.

Роздольський Осип Іванович [Електронний ресурс] // Вікіпедія: вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/-Роздольський_Осип_Іванович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 18. 02. 2021.

Довгалюк, І. Осип Роздольський [Електронний ресурс]: музично-етнографічний доробок / І. Довгалюк // док. PDF. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2000. – Режим доступу: http://old.philology.lnu.edu.ua/kafedra_folklore/Dovhaluk_rozdolskyj_monografia_2000.pdf, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 18. 02. 2021. – Аналог друк. вид.: Довгалюк, І. Осип Роздольський: музично-етнографічний доробок / І. Довгалюк. – Львів: ТеРус, 2001. – 154 с.

Осип Роздольський приніс європейське визнання національній етномузикознавчій науці [Електронний ресурс] // Українське слово. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2013. – Режим доступу: https://www.ukrslovo.net/postati/14649.html, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 18. 02. 2021.

2(14) листопада

125 років від дня народження ***Бабіївни Ганни Іллівни***

(02.(14)11.1897 – 02.08.1979) – актриси театру і кіно.

Ганна Іллівна Бабіївна народилася 14 листопада 1897 у с. Добромірка Збаразького району Тернопільської області. Закінчила шість класів гімназії. Дебютувала 1918 р. в Тернопільському українському драматичному театрі М. Бенцаля.

Працювала артисткою у Кийдрамте (1920–1921, Біла Церква), «Березолі» (1922–1934), Харківському українському драмтеатрі ім. Т. Шевченка (1935–1960).

Г. Бабіївна з чоловіком Я. Бортником

У 1937 році раптово арештовують чоловіка Ганни Бабіївни Януарія Бортника і невдовзі розстрілюють. 11 травня 1938 року арештовують і саму акторку. Постановою НКВС від 2 червня 1938 року вона була засуджена на 5 років ув'язнення як «член сім'ї зрадника Батьківщини». Після відбуття покарання Ганна Іллівна повернулась до Харкова, працювала в театрі ім. Т. Г. Шевченка, знімалась у кіно.

Ролі в театрі: баба Лукія («Комуна в степах» М. Куліша), Варвара («Богдан Хмельницький» О. Корнійчука), Кабаниха («Гроза» Островського), Голда («Тев'є-молочник» Шолом-Алейхема), Фрау Міллер («Підступність і кохання» Ф. Шіллера); у кіно: Баба («Вендета», 1924, ВУФКУ, Одеса), Василина («Над Черемошем», 1955, Київ. кіностудія). Одна з фундаторів «Березоля», провідна характерна артистка, майстер перевтілення в образ, який відзначався життєвою правдою, психологічним розкриттям внутрішнього світу її героїнь.

Померла 2 серпня 1979 р. у Харкові.

*****

Бабіївна Ганна [Текст] // Землі Збаразької славетні імена / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від. ; уклад.: Н. Сенчишин, Т. Кульпа, Л. Буряк. – Збараж, 2019. – С. 182-184.

Бабіївна Ганна [Текст] // Мистецтво України : біогр. довід. / упоряд.: А. В. Кудрицький, М. Г. Лабінський; за ред. А. В. Кудрицького. – Київ, 1997. – С. 32.

Бабіївна Ганна [Текст] // Пишаюся селом своїм, його людьми, його красою: село Добромірка : реком. бібліогр. посіб. / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від. ; уклад. Н. Сенчишин; ред. Т. Кульпа. – Збараж, 2020. – С. 4-7.

Бабіївна Ганна Іллівна [Текст] (14.11.1897, с. Добромірка на Тернопільщині – 02.03.1979) – укр. актриса [Текст] // Митці України: енцикл. довід. / упоряд.: М. Лабінський, В. Мурза; ред. В. Кудрицький. – Київ, 1992. – С.37.

Бабіївна Ганна Іллівна [Текст] // Календар знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. центр. б-ка, метод.-бібліогр. від.; уклад. Н. Сенчишин, ред. Т. Кульпа – Збараж, 2016. – С. 50-52.

Бабіївна Ганна Іллівна [Текст] // Мистецтво України: енцикл. в 5 т. / відповід. ред. А. В. Кудрицький, 1995. – Т. 1 : А – В. – С. 123.

Бабіївна Ганна Іллівна драматична актриса [Текст] // Театральна Тернопільщина: бібліогр. покажч. / уклад.: П. Медведик, В. Миськів, Н. Іванко. – Збараж, 2001. – С. 70: фотогр. – (Мистецька Тернопільщина).

Медведик, П. Бабіївна Ганна Іллівна (02 (14) с. Добромірка, нині Збараз. р-ну – 02.08.1979, м. Харків) – актриса театру й кіно [Текст] / П. Медведик // Тернопільський енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2004. – Т.1. А – Й. – С. 60: фотогр.

*****

Бабіївна Ганна Іллівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія: вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Бабіївна_Ганна_Іллівна, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 22. 02. 2021.

Бабіївна Ганна Іллівна [Електронний ресурс] // Енциклопедія сучасної України. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2003. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=38605, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 22. 02. 2021.

Бабіївна Ганна Іллівна драматична артистка [Електронний ресурс] // Тернопільська обласна наукова бібліотека. Док. PDF. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2000. – Режим доступу: https://library.te.ua/wp-content/uploads/2009/03/theatreterrn.pdf, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 22. 02. 2021. – Аналог друк. вид.: Театральна Тернопільщина: бібліогр. покажч. / уклад.: П. К. Медведик, В. Я. Миськів, Н. К. Іванко. – Тернопіль, 2001. – С. 70-71.

Ювілейні дати населених пунктів Збаразької міської громади

Максимівка

(130 р. з часу першої писемної згадки)

Макси́мівка – село в Україні Збаразької міської громади Тернопільського району Тернопільської області. Розташоване на півдні району. Засноване у 1892 році. До 2020 р. – центр сільради, якій були підпорядковані села Гори-Стрийовецькі та Чагарі-Збаразькі. Через переселення жителів хутори Королівка та Парцелярія виключені з облікових даних. Село Максимівка знаходиться на відстані 1 км від сіл Гори-Стрийовецькі та Чагарі-Збаразькі. Через село проходить залізниця, станція Максимівка-Тернопільська. За переказами, село назване на честь відважного лицаря – козацького ватажка Максима Кривоноса. Поблизу Максимівки ще й тепер видно сліди козацьких фортифікацій – так званий Лисий окоп.

Населення – 1023 особи (2020).

Поблизу Максимівки виявлено археологічні пам'ятки ранньослов'янського часу, черняхівської культури і скарб римських монет II ст. Мідна римська монета, знайдена у 1969 році на городі С. С. Букала. У 1928 році знайдено скарб римських монет. Срібна римська монета знайдена на поселенні черняхівської культури, біля залізничної станції. Черняхівський могильник на території теперішньої залізничної станції, виявлений під час будівництва обстежувався в 1931 році Т. Сулімірським та Г. Цегак-Голубовичовою.

У селі помітні сліди Княжого тракту – шляху часів Русі.

Відоме від 1-ї пол. XVII ст. Діяли «Просвіта», «Рідна школа», «Сільський господар» та інші товариства.

У червні 1944 р. через Максимівку проходив підрозділ з'єднання Сидора Ковпака.

Після ліквідації Збаразького району 19 липня 2020 року підпорядковується Тернопільському району.

Збереглися руїни костелу (кін. XIX ст.). Є церква св. Михаїла (1994), «фігура» св. Варвари (реставрована 2000). Перша згадка в 1715 р. Працюють: загальноосвітня школа I-II ступеня, клуб, бібліотека, дільнична лікарня з амбулаторією, кар'єр, танцювальна студія.

Народилися:

Михайло Данилевич (1887-1984) – громадський діяч, повітовий провідник ОУН Збаражчини, організатор так званого "Збаразького повстання" в грудні 1939 р.,

Северин Данилевич (1921-1993) – лікар, діяч ОУН,

*****

Бігус, М. Максимівка [Текст] / М. Бігус, Б. Дзядик // Тернопільський енциклопедичний словник. – Тернопіль, 2008. – Т. 2 : К - О. – С. 434.

Максимівка [Текст] // Календар знаменних і пам'ятних дат Збаражчини на 2017 рік / Збараз. централіз. бібл. система, метод.-бібліогр. від.; уклад.: Н. Сенчишин; ред.. Т. Кульпа. – Збараж, 2016. – С. 56: фотогр.

*****

Максимівка (Тернопільський район) [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/-wiki/Максимівка_(Тернопільський_район), вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 25. 02. 2021.

Село Максимівка Збаразького району – одне з невідомих сіл України, де раптом можна зустріти дивовижне (фото) [Електронний ресурс] // Погляд. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: https://poglyad.te.ua/rehiony/selo-maksymivka-zbarazkogo-rajonu-odne-z-nevidomyh-sil-ukrayiny-de-raptom-mozhna-zustrity-dyvovyzhne-foto.html, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 25. 02. 2021.

Нове реабілітаційне відділення для учасників АТО у селі Максимівка Збаразького району [Електронний ресурс]: [відео] // YouTube. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2018. – Режим доступу: https://www.youtube.com/watch?v=6rpI6dEgI-I, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 25. 02. 2021.

У селі Максимівка відновили будинок культури [Електронний ресурс]: [відео] // YouTube. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2017. – Режим доступу: https://www.youtube.com/-watch?v=9W01xe599wI, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 25. 02. 2021.

Костел у селі Максимівка [Електронний ресурс]: [відео] // YouTube. – Електрон. текст. та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: https://www.youtube.com/watch?v=O2kVs6M4q7U, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова укр. – Опис зроблено 25. 02. 2021.

ЗМІСТ

1. Перелік основних ювілейних і пам’ятних дат року ……..4
2. Збаразький літопис від сивої давни……6
3. Перелік імен, що не увійшли до основного списку……11
4. Землі Збаразької славетні люди
Бохенська Є. І. ……...20
Кушнірук З. А. ……...……25
Лятуринська О. М. ……26
Кущак Я. С. …..……30
Будка М. М. …… 32
Клим А. В. …..……...35
Горайський Ю. В. …… 38
Гонтарук Л. Р. ...……41
Шуплат О. К. …….....……45
Роздольський О. І. ……..46
Бабіївна Г. І. …….. 49
5. Ювілейні дати населених пунктів Збаражчини
Максимівка…..……59